

Slečna Austenová lituje

Eva Mašková

Vítězná povídka v soutěži Nemesis,

Ceně Společnosti Agathy Christie za nejlepší detektivní povídku roku 2025

Světlem panuje skálopevné přesvědčení, že neprovdaná autorka románů, které se těší oblibě, se neobejde bez manžela. Ruka slečny Jane Austenové třímající dopis od sestry poklesla a pobledlý obličej oživil pobavený úsměv. Drahá Cass, v jedné větě dokáže vzdát hold jak její nejúspěšnější knize, tak skutečnosti, že na prahu čtyřicítky se o Jane zajímají hned dva výtečně zaopatření džentlmeni.

Reverend James Stanier Clarke, samolibý a pompézní knihovník prince regenta, se svými neapnými nápady o čem by Jane měla psát, nepřichází do úvahy. Zato pan Seymour, elegantní a duchaplný William Seymour... Jane na okamžik zavřela oči. Blažilo ji vědomí, že významný právník ji v bratrově londýnském domě nevyhledává jen kvůli nakladatelské smlouvě na její poslední román.

Očima zabloudila k oknu. Štukové fasády domů na protější straně Hans Place se pomalu nořily do houstnoucí směsi říjnové mlhy, všudypřítomných sazí z tisíců londýnských topenišť a nastupujícího soumraku. Bože, kde ta Mary vězí? Už dávno měla být doma! Nakrčila obočí a zavrtěla hlavou. Není divu, že si švagrová chce svůj krátký pobyt ve městě užít. Manželka námořního kapitána, matka šesti dětí žijící ve skromném venkovském domě skoro pořád sama–

„Slečno Jane!“ Do salonu se vřítla služebná Sára. Z pod nakřivo nasazeného čepce se jí draly uvolněné prameny vlasů, po umouněné tváři se koulely slzy a vyrývaly v nánosy sazí a popílku světlejší cestičky. „Běžela jsem– Milostpaní–“ Sára se zajíkala zděšením, ale pozorné pozorovatelce, jakou byla Jane, neušla stopa nepatrného zadostiučinění.

Služebná konečně popadla dech: „Milostpaní Austenovou vobvinili z krádeže! A vodvedli ji do Bow Street!“ Jane strnula, divoký vír myšlenek jí nedovolil vypravit ze sebe jediné slůvko. Mary a zlodějka? To musí být nějaký strašlivý omyl! Vyskočila z křesla. Sestrin dopis jí vypadl z ruky a pomalu, nadnášen teplým prouděním z krbu, se snášel na koberec.

„Ctihodný pan Seymour, madam,“ vstoupil lokaj následován ohlašovaným právníkem. Než Jane stačila cokoliv říct, Sára zakvílela: „Měla tu krajkou v košíku!“

Jane se zatmělo před očima. Teď nesmíš omdlít, přikazovala si v duchu.

„Ticho, osobo.“ Pan Seymour vzal Jane za ruku a jemným tlakem ji donutil usednout. „Přineste sklenku brandy nebo vína,“ odeslal lokaje z místnosti a začal přesně formulovanými otázkami služebnou zpovídat. Dozvěděli se, že Mary Austenová navštívila módní galanterii Wilding & Kent na New Bond Street. Koupila 5 yardů bílé bavlněné lemovky, poté si nechala předvést několik vzorů černé bruselské krajky. Jedna se jí zalíbila natolik, že ji chtěla koupit, jenže v návinu nebylo dost na ozdobu celé pláštěnky. Zklamaná Mary zaplatila za lemovku a následována Sárkou vyšla na ulici. Ušly sotva pár kroků, když za nimi vyběhla prodavačka a s křikem je obvinila z krádeže. Pomocník konstábla, patrolující před luxusními obchody, přikázal Sáře otevřít košík s Mariinými nákupy. Uvnitř našel kromě úhledně stočené bílé lemovky i černou krajkou. Posadil Mary do přivolané drožky a odvezl ji do úřadovny vrchního konstábla v Bow Street.

„Jsem upřímně zdrcen,“ obrátil se právník na zsinalou Jane. „Zdrcen a otřesen. Je třeba neprodleně jednat. Manžel paní Austenové musí promluvit s konstáblem a zjistit, co chce podniknout.“

„Můj bratr Frank je na moři, v domě je jenom bratr Henry, ale ten už dva týdny leží v horečkách.“ Jane se na vteřinu odmlčela. „V jeho stavu se nesmí nic dozvědět. Musím jít já.“

„Drahá slečno Austenová, to nemohu připustit. Bow Street není nic pro jemnou dámu. A vezměte, prosím, do úvahy, že vás konstábl vůbec nemusí přijmout.“ Pan Seymour se nepatrně uklonil – troufá si tvrdit, že záležitosti by se měl chopit muž – nejlépe odborník znalý práva – bude mu nesmírnou ctí, pokud ho pověří – udělá cokoliv, aby její důvěru nezklamal.

Nejdražší sestřičko, přihodila se nečekaná vážná věc, ale nelekej se – Henry je mimo nebezpečí. Musím ti sdělit něco ohledně ubohé Mary– Klapnutí domovních dveří donutilo Jane odložit pero.

„Dopis od pana Seymoura, madam.“ Potlačila zklamání, že se právník nedostavil osobně, a zlomila pečeť.

Velevážená slečno Austenová,

zajisté netrpělivě čekáte na zprávy ve věci vaší paní švagrové. Bohužel, není v mé moci sdělit vám cokoliv potěšujícího. Vrchní konstábl má za to, že vinu paní Mary Francis Austenové před soudem prokáže nad veškerou pochybnost. Svůj názor opírá o výpovědi důvěryhodných svědků – slečny Grayové, která vaší švagrovou obsluhovala a rovněž přítomné lady Elliotové. Zpronevěřil bych se svojí profesní cti, kdybych vám, drahá slečno, zastíral, nakolik vážná je situace. Vzhledem k hodnotě zcizeného zboží hrozí Vaší švagrové hrdelní trest, v lepším případě, pokud soud shledá polehčující okolnosti, deportace do kolonií. Jsem přesvědčen, že jedinou nadějí je královská milost. Dovoluji si vám, velevážená slečno, doporučit, abyste o záležitosti vaší paní švagrové neprodleně informovala doktora Clarka. Vhodně volená slova pronesená ve správný okamžik by mohla příznivě ovlivnit rozhodování Jeho královské Výsosti prince regenta.

V hluboké úctě, vám oddaný služebník, William Seymour.

Kalné ráno zastihlo Jane opět u psacího stolku. Musí bez odkladu informovat nejstaršího bratra Jamese, hlavu rodiny, ale taky bratra Edwarda – z celé rodiny jedině Neddy disponuje dostatkem finančních prostředků na zaplacení Seymourových služeb. Ale především musí napsat doktoru Clarkovi. Po probdělé noci měla hlavu plnou konceptů dopisu královskému knihovníkovi, jenže ani jeden ji neuspokojoval. V sázce bylo tolik! Zachvěla se a přitáhla si indický šál úžeji k tělu.

Ctihodný Dr. J. S. Clarke, Carlton House, Pall Mall

Z psaní ji vyrušilo klepání na dveře. Vstoupila Sára s koflíkem čaje a dopisem s obrovskou rudočernou pečetí.

Ctěná slečno,

pokládám za svou povinnost (vzhledem k našim předchozím stykům a vzhledem k svému postavení v životě) projevít Vám soustrast v osudové ráně, jež na Vás nyní doléhá a o níž mě zpravil včerejší list pana Seymoura. Přijměte, prosím, ujištění, že upřímně cítím s Vámi i s celou Vaší váženou rodinou ve chvíli nynějšího neštěstí, které je tím horší, že v takovémto případě čas nemá moc zahladit stopy.

Avšak píši Vám ve věci mnohem důležitější, a sice ve věci zamýšleného věnování Vašeho nejnovější románu Jeho královské Výsosti princí regentovi. Přijměte,

laskavě, moji radu a pozdržte vydání knihy do doby, kdy bude znám výsledek soudního přelíčení. Zajisté chápete, že sebenepatrnější spojení Jeho Výsosti s Vaší nynější hanbou je nemyslitelné. S ohledem na svoje vazby ke královskému domu, musím se, ctěná slečno, též omluvit, že do vyjasnění neblahých okolností nemohu dále navštěvovat dům Vašeho pana bratra.

Zůstávám, vážená slečno, Vám oddaný James Stanier Clarke

Bez hnutí zírala před sebe. Ten zbabělec! Svatouškovský pokrytec! Mimoděk začala trhat Clarkův dopis na malé kousky.

„Je vám dobře, slečno?“ V Sářině hlase zazněla opravdová starost. „Měla byste se voblíknout a jít dolů, v týhle zimě se leda nastydnete.“

Jane sice vrtěla odmítavě hlavou, ale převzala od Sáry nabízenou spodničku a začala si ji navlékat přes ledové nohy. „Sáro, je to pravda,“ zamumlala se skloněnou hlavou, „že jste u Wildinga & Kenta potkaly lady Elliotovou?“

„Svatá pravda, slečno. Musí to bejt moc nóbl dáma, nakoupila toho spoustu a samý fajnový věci.“

„Také krajku?“

„No baže, to kvůli ní se na milostpaní nedostalo. Lady Elliotová si nechala zabalit celý čtyři yardy tý černý krajky s konvalinkama, co se tak líbila paní Mary.“ Sára se shýbla pro šál, který sklouznul Jane z ramen. „Přišlo mi divný, že by milostpaní chtěla utratit takový hříšný peníze jen proto, že němlich stejnou krajku má na pláštěnce i princezna Charlotta.“

Jane zpozorněla. Wilding & Kent nepatřili mezi dvorní dodavatele. „To tvrdil kdo? Lady Elliotová?“

„Né, to ta prodavačka, slečna Grayová. Teda podle mýho to byl jen ubohej trik, jak dámám prodat něco tak nestydatě drahýho. Jenže ty dva zbylý yardy byly paní Mary málo, na volemování by to nestačilo. Ukažte, slečno, já vám pomůžu.“ Sára se pustila do zapínání malých knoflíčků na Janině rukávu. „Když přišel sluha lady Elliotový, že předjel kočár, příručí byl právě pryč. Slečna Grayová musela donýst balíčky s nákupy do kočáru vosobně.“

„Takže jste zůstaly v krámě samy?“ Služebná sklopila hlavu a neodpovídala.

„Slečna Grayová se musela splést, tu černou krajku zabalila dohromady s Maryinou lemovkou omylem,“ zadoufala nahlas Jane.

Dívčiny prsty se zastavily, teprve po hodné chvíli ze sebe vysoukala: „To těžko, slečno. Když šla slečna Grayová ven, ta černá krajka se poráde válela na pultu.“

„Sáro! Víš to jistě?“

„Jako že je Pánbu nade mnou.“ Služka škusla posledním knoflíčkem.

„Vopravdu, slečno. Zeptejte se kuchařky. Mlíkař jí ráno povídal, že lady Elliotová si tu krajku na tom pultě ouplně jasně pamatuje.“

Tak tohle bylo to přitěžující svědectví, které zmiňoval Seymour, blesklo Jane hlavou. Ke všemu lady Elliotová mluvila před služebnictvem a teď o té skandální záležitosti ví celý elegantní Londýn. Potlačila povzdech a položila služce další otázku: „Co jste s paní Austenovou dělaly, než se slečna Grayová vrátila do obchodu?“

„Co dělala milostpaní nevím,“ odfrkla dotázaná. „Já sem pomáhala slečně Grayový. Lekla se, když se jí mezi nohama začala proplejtat kočka a všecko upustila. Shejbla sem se pro jeden balíček, abych ho slečně podala. No a pak – pak sem voknem pozorovala ty krásný grošáky lady Elliotový.“ Směs dotčenosti a strachu probleskující Sářinou promluvou Jane varovala. Tady se svědectví ve prospěch Mary nedomůže.

Jane vystoupila z drožky před nenápadným vchodem do galanterie pánů Wildinga a Kenta umístěné v suterénu úzkého domu s fasádou z červených cihel. Obchod byl liduprázdný, jen vzadu u pultu s krajkami stáčela hubená žena ve smutečním oděvu hnědou bavlněnou lemovku na kartonový návin. Na pultu, stočená do klubíčka, dřímala velká černá kočka.

„Čím posloužím, madam?“

Jane zaváhala. Tohle že je osoba, která má na svědomí Maryino uvěznění? Představovala si ji úplně jinak! „Hledám černou bruselskou krajku s květinovým vzorem,“ vypravila ze sebe. „Asi tak dva a půl palce širokou.“

Prodavačka vytáhla z police za sebou několik štočků, odsunula kočku víc ke kraji a rozložila zboží po pultu. Jak se nakláněla dopředu, vyklouzl jí z výstřihu náhrdelník s přívěskem – malým topazovým křížkem ve zlatém zasazení.

Jane rychle prohlédla předváděné zboží, krajka s motivem konvalinek však mezi štočky chyběla. „Růže a zvonky jsou tak nudné,“ obrátila se na prodavačku. „Nemáte něco originálnějšího?“

„Lituji, madam. Z květinových vzorů je to, bohužel, všechno.“

„Slečno Grayová! Proč milostpaní neukážete krajku princezny Charlotty?“ Obě ženy sebou trhly, ani jedna si nevšimla muže v tmavém svrchníku s vysokým kloboukem v ruce, který vstoupil zadními dveřmi přímo z domu.

„Promiňte, pane Wildingu, neuvědomila jsem si, že tu máme ještě jeden vzor.“ Bledou tvář slečny Grayové zalil krvavý ruměnec.

„Vy pořád na něco zapomínáte! Musíte se víc snažit, slečno! Z úcty k památce vašeho bratra jsem vás zaměstnal, ale zbůhdarma tady nikoho držet nemůžu,“ rozčiloval se majitel obchodu. „Co tady dělá ta zatracená kočka! Okamžitě ji vyhoďte!“ Aniž čekal na odpověď, vysekl Jane rychlou poklonu a zamířil k východu.

„Je mi moc líto, že jste přišla o bratra,“ přerušila nastalé ticho Jane.

„Zemřel na moři. Před třemi měsíci.“ Slečna Grayová se shýbla k nejspodnější polici, kde byly uloženy náviny s lacinými bavlněnými obrubami. Po chvilce hledání rozvinula před Jane vyšívanou krajku s motivem konvalinek. „Point de Gaze, ruční práce.“ Zkoumavým pohledem přejela po nikterak okázalém oděvu své zákaznice. „Tři šilinky čtyři pence za yard,“ dodala trochu kousavým tónem.

„Vezmu si tři yardy,“ vyhrkla Jane rozčilená podezřením, že si tak drahou věc nemůže dovolit.

„Jistě, madam.“ V prodavaččině tváři se nepohnul ani sval. Mlčky začala odměřovat. „Lituji, madam, této krajky máme už jen dva yardy.“

Jane několik vteřin přemýšlela a pak, jako by proti své vůli, zamumlala: „Přesto mi ji zabalte.“

„Drahá slečno Austenová, v situaci, kdy se všechny svědecké výpovědi shodují?“ Pan Seymour potřásl hlavou a napil se čaje. „Mohu se pokusit, jak navrhuje, zpochybnit důvěryhodnost svědků, ale slečna Grayová pochází z vážené rodiny. Po smrti bratra je sice zcela bez prostředků, přesto...“ Netrpělivě pohlédl na služebnou přikládající do krbu. „Obávám se, že pokud se vydáme touto cestou, protistrana využije jisté nedávné události v Bathu, k osočení charakteru celé vaší rodiny.“

Jane se zarděla, pan Seymour měl zcela jistě na mysli skandál vyvolaný kleptománií jejich tety Jane Knight-Perrotové. Hodnota věcí, které ukradla, byla naštěstí zanedbatelná, přesto se šuškal, že soud tetu osvobodil jen díky tučnému obnosu, který strýc obětoval. „Nešlo by snížit hodnotu zcizeného zboží pod zákonnou mez?“ napadlo ji. „Promluvte, prosím, s panem Wildingem.“

„Slečno Austenová! Nemohu přece ovlivňovat svědka.“ Pan Seymour vstal a přešel k oknu. „Ostatně Wilding již tyto informace vrchnímu konstáblu poskytl. Předložil fakturu na dvakrát šest yardů po dvou šilincích. Pokud porota shledá vaši švagrovou vinnou, soudci nezbude než vynést hrdelní trest. Zvykové právo–“ Přerušil ho třesk pohrabáče, který upustila služebná.

„Sáro! Co to s tebou je!“ vykřikla Jane. „Poslední dobou ti všechno padá z ruky. Vzpamatuj se přece!“

Právnický vyčkal až dívka opustí místnost, aby se s vážnou tváří obrátil na Jane: „Doporučuji přiznání. Vzhledem k rodinné historii ob stojí tvrzení o duševní nemoci.“

„Bedlam Hospital! To nemyslíte vážně!“

„Smrtelně vážně, ctěná slečno. Uvažujte prosím. Chcete snad riskovat, že vaši švagrovou pověsí nebo deportují? Pomocí peněz lze v ústavu pro choromyslné zařídit snesitelné prostředí.“

„Ale co Frank? Co děti?“

Do právníkova pohledu se vmísil soucit, přesto trval na svém: „Napište paní švagrové, přesvědčte ji. Jinak za nic neručím.“

Jane se znaveně posadila do křesla u krbu. Henry naštěstí usnul, a tak konečně může v klidu přemýšlet. Proč se slečna Grayová snažila Mary namluvit, že víc krajky s konvalinkami neexistuje? Skutečně si neuvědomila, že v obchodě mají dalších šest yardů? Je to možné – sama se dnes přesvědčila, že štoček s krajkou byl ledabyly zastrčen mezi bavlněné lemovky.

Na pultě zůstaly ležet dva yardy zbylé po nákupu lady Elliotové. Mary mohla z pultu sebrat a strčit do svého košíku jen to, co tam leželo. Určitě neměla čas prohledávat police – proč by to taky dělala – slečna Grayová ji ujistila, že víc

krajky nemá. A i kdyby Mary nějakou podivuhodnou náhodou ten štoček našla a vzala, prodavačka neměla šanci jeho ztrátu během tak krátké chvíle odhalit.

Jak to, že jí dnes v obchodě nabídli zase jen ty dva yardy? Krajka téhle délky by přece měla být jako předmět doličný u vrchního konstábla.

Jane vyskočila z křesla. Co když slečna Grayová vložila do Maryina košíku ten druhý štoček? Pak musí být u konstábla šest yardů krajky s konvalinkami – ale proč to falešné obvinění – slečna Grayová neměla žádný důvod – s Mary se přece nikdy nepotkala!

Přiblížila se k oknu. Miniaturní zahrádka za domem vypadala díky holým stromům a zažloutlé trávě smutně a opuštěně. Kdo ještě mohl podstrčit krajku do košíku? V obchodě kromě švagrové zůstala i Sára – před pár dny Mary nařkla služku z krádeže hedvábné punčochy – dokonce poslala pro konstábla – Mary se k punčochám chová hrozně – nikdy nemůže najít celý nepoškozený pár. Naštěstí Jane napadlo podívat se i do zásuvky psacího stolku.

Jane se zachvěla. Kdyby se punčocha neobjevila, byla by Sára ve stejné situaci jako je teď Mary – samozřejmě bez podpory rodiny a služeb renomovaného právníka. Chtěla se služebná Mary pomstít? To ne! Ale proč se poslední dva dny chová tak divně – trápí ji svědomí? Jane se v duchu znovu přenesla do galanterie. A najednou se jí v hlavě rozbřesklo. Sára lhala! Údajně stála u okna a pozorovala kočár lady Elliotové, který stál nahoře na ulici. Ze suterénu jej nemohla vidět! Jane popadla zvonek a prudce s ním zatřásla. Musí okamžitě poslat pro pana Seymoura.

Svíčku sfoukla již před hodinou, ale strašlivá scéna se Sárrou, když pro ni přišli zřízenci z Bow Street, jí nedala spát.

„Pro smilování Boží, slečno Jane!“ spínala dívka ruce. „Jako že je nebe nade mnou, sem ouplně nevinná!“ Klesla na zem a objala Jane kolem kolen. „Božíčku, přece mě znáte, slečno! Dyk sem u pana Henryho už vosum let. Řekněte něco!“ Na ten hrůzou přeskakující hlas a vyčítavé oči Jane hned tak nezapomene.

Mysli na Mary, nabádala se v duchu. Podle pana Seymoura má u soudu velkou šanci na osvobození – bude to slovo proti slovu – porota musí upřednostnit tvrzení dámy před výpovědí služky – jenže to znamená, že místo Mary pověsí Sárrou...

Jane pevně stiskla víčka, aby zahнала obrázek na kost vyhublé Sáry, když ji Henry jako devítiletou přijímal do domu. Bystré dítě se rychle chopilo příležitosti, z pomocnice kuchařky se vypracovala až na první služebnou. Jane vždycky měla pocit, že osiřelá Sára si jejich rodinu zamilovala, že si váží slušného zacházení... Co ji to, chudinku, napadlo? Tohle se jí ani trochu nepodobá, při své inteligenci si přece musela být vědoma následků!

Jane se v posteli posadila a z nočního stolku vzala do ruky růženec s topazovým křížkem, dárkem od bratra. Nejdražší Frank – chtěl stejný přívěšek pořídit i Cass – jenže druhý křížek z dvoudílné soupravy koupil jeden z jeho důstojníků. Stiskla křížek pevněji, aby zaplašila temnou vzpomínku – ten nešťastný muž neskončil dobře – královské námořnictvo stíhá sodomii na palubě obzvlášť přísně. Frank nemohl jednat jinak, musel ho vydat katu. Ubohý Frank! Ubohý poručík Gray! Vytřeštila oči do tmy. Smuteční oděv – bratr na moři – topazový křížek houpající se na krku slečny Grayové.

O dva týdny později

Dopolední slunce pronikalo oknem ložnice a kreslilo na bílém povlečení veselá prasátka. „To bylo od Seymoura důvtipné – odhalit, že u konstábla leží šest yardů té zatracené krajky, když z pultu mohly být uzmuty jen dva.“ Henry Austen, stále ještě v posteli, ale už s jasnými očima a bez horeček, odložil právníkův dopis. „Odporná povaha ta Grayová. Mstít se na manželce muže, který jen konal svou povinnost.“ Henry znechuceně zavrtěl hlavou. „Zajímalo by mě, jak Seymour přišel na její příbuzenství s Frankovým důstojníkem. Gray je značně rozšířené jméno.“ Potutelně se na Jane zašklíbil. „Nechalas Seymourovi všechnu slávu, sestřičko.“ Jane se usmála a nic neříkala. V duchu děkovala Bohu, že pravda vyplula na povrch a všechno dobře dopadlo. Po propuštění z vězení se vysvětlilo i Sářino podivné chování. V ukřivdnutosti za nespravedlivé osočení se modlila za Maryino potrestání, ale když se její přání tak tragicky naplnilo, trápily ji výčitky svědomí.

„Zachránilas je obě – Mary i Sárú. A Seymour díky tobě získal jak zásluhy, tak tučné palmáre. Ještěže si to Edward může dovolit.“

„Neddy vždycky byl a zřejmě i zůstane mým nejmilejším bratrem,“ zachichotala se Jane. „Určitě dokud nepromarní dědictví po Knightových.“

„Na to je Edward příliš opatrný,“ zahučel bratr a vrátil se k dopisu. „K čertu! Seymour se bude ženit!“ Tvář mu zvažněla. „Požádal o ruku tu husičku slečnu Mollandovou.“ Podíval se na Jane, v očích bolest. „Domníval jsem se, že–“

„Pakliže má žena tu smůlu, že vládne jasným rozumem a užitečnými znalostmi, měla by vynaložit všechen důmysl, aby to o sobě nedala vědět,“ přerušila ho Jane. „Jenže copak jsem mohla, když šlo o lidské životy?“

Než Henry stačil cokoliv říct, zaklepal na dveře lokaj: „Reverend Clark a ctihodný pan Seymour prosí slečnu Austenovou o přijetí.“

Jane několik sekund váhala, ale pak se napřímila a vyrovnaným hlasem řekla: „Vyřidte pánům – slečna Austenová lituje, je zaneprázdněná péčí o bratra.“ Lokaj se mlčky uklonil, očima mu problesklo pobavení. Jane zružověla. Před služebnictvem nelze utajit ani záležitosti na výsost soukromé. „Thomasi, zapamatujte si, že pro tyto dva pány tomu v nejbližších dnech nebude jinak.“ Vstala a vyšla z pokoje, potřebovala být na chvíli sama.

Schovaná za záclonou pozorovala, jak oba návštěvníci opouštějí bratrův dům, loučí se a rozcházejí se na opačné strany. Očima vyprovázela elegantní postavu Seymoura dokud nezašel za roh. Nebýt jeho výmluvnosti, výsledek přelíčení by byl dozajista jiný. Porota slečnu Grayovou litovala, před soudcem působila tak zmateně. Nakonec k obecnému překvapení doznala, že na pult položila i druhý štoček bruselské krajky. Jenže když si díky lady Elliotové uvědomila, kdo Mary je, rozhodla se v záchvatu palčivé zášti, že ho před ní zatají.

Šustění papíru ji přimělo se otočit. Henryho mourovatý kocour vyskočil na psací stůl a cupoval její rukopis. „Jedeš!“ Kočka zaprskala a při seskoku máchla ocasem tak prudce, až smetla ze stolku mosazné pečetítko. Jane obešla stůl, aby jej sebrala, ale nikde ho na zemi neviděla, dokonce ani poté co si klekla na koberec. Přece nemohlo zmizet! Nadzdvihla košík se šitím odložený vedle stolku – nic. Mimoděk košíček otevřela, pečetítko leželo uvnitř na složeném vyšívání. Už ví, co se stalo! Košík musel být otevřený a jak pečetítko padlo dovnitř, náraz přiklapl saténem olemované víko. Položila pečetítko na stůl a nevidomýma očima uhlazovala pocuchanou stránku. V duchu se znovu ocitla u Wildinga & Kenta. Kočka předoucí na pultu – Maryin nákupní košík odložený na zemi – rozházené krajky. Odsunula popsané stránky a ze zásuvky vytáhla čistý list.

Vážený pane Seymoure,

v dané situaci by mohl být tento dopis považován za nemístný, ale spravedlnost si žádá, aby byl napsán a pročten. Dostalo se mi informací, které vrhají nové světlo na nešťastný případ slečny Grayové...